

Flaix INTERNACIONAL

Núm. 13 – Primera quinzena de gener de 2010

Revolució pels canvis anunciats a les escoles franceses

La major part de les grans escoles franceses estan en desacord amb la mesura proposada pel govern francès de modificar el sistema d'entrada d'estudiants, establint una quota mínima per a becaris. Fins ara el procés de selecció era exclusivament per mèrits acadèmics. La principal raó donada per Pierre Tapie, president de la Conferència de Grans Escoles (CGE), és el greu risc que amb aquesta mesura baixi l'alt nivell de qualitat que fins ara s'oferia.

El president Sarkozy vol que entre el 10 i 15 % dels alumnes d'aquestes escoles siguin becaris, per ampliar la base social de l'alumnat i obrir les escoles a nou talent. El missatge de Sarkozy és que aquestes escoles no han d'estar reservades únicament als fills de la gran burgesia, que són els que han tingut accés a una educació d'alta qualitat durant la seva infantesa. En paraules textuais de Sarkozy: «un país que recluta les seves elits en el 10% de la població, és un país que es priva del 90% de la seva intel·ligència».

Algunes de les escoles de més prestigi internacional, com és el cas de Sciences Po Paris o l'Essec, ja fa temps que han adoptat aquesta mesura sense que s'hagi ressentit el seu alt nivell educatiu. Aquest fet ha estat utilitzat per Sarkozy per defensar la seva proposta. Per la seva banda, la Unió Nacional d'Estudiants de França diu que s'ha d'anar encara més lluny i fer esclatar la «sacro-santa» selecció d'entrada a les escoles franceses.

El govern francès va encarregar el mes de novembre passat a dos inspectors del Ministeri d'Educació una anàlisi de la situació i, en paral·lel, la CGE està treballant en una proposta pròpia d'enquesta per analitzar les proves suposades socialment selectives. Un protocol d'anàlisi adoptat per sis dels principals operadors de concursos estan analitzant el què s'ha fet durant els últims cinc anys i el resultat s'espera per al segon trimestre de l'any 2010. Mentrestant tot està obert, però el llegat de Napoleó comença a trontollar.

Flaix INTERNACIONAL

Núm. 13 – Primera quinzena de gener de 2010

Situació delicada del govern grec

Després de tres mesos de la contundent victòria del Partit Socialista Panhel·lènic (Pasok) a les eleccions gregues, el govern de Giorgios Papandreu es troba en una situació delicada per la coincidència de diferents factors.

Una fugida dels inversors amenaça de provocar una greu crisi fiscal i, fins i tot, la fallida de l'endeutat estat grec. Per evitar aquesta situació, el govern s'ha compromès a portar a terme les retallades necessàries.

El ministre de l'Interior, Mijalis Chrisochoidis, ha optat per una política de tolerància zero davant dels incidents del barri rebel d'Exarchia. El passat 6 de desembre, primer aniversari de la mort a trets per la policia del jove de 15 anys, Alexandros Grigoropoulos, a Exarchia i de la violència urbana que el tràgic esdeveniment va provocar, el ministre va desplegar 5.000 antidisturbis als carrers d'Atenes i van detenir, de manera preventiva, a més de 800 persones.

Però el que es reclama des de la societat grega són reformes profundes en l'ensenyament i en la societat en general. Aquest fet va quedar en evidència després de l'enorme manifestació d'estudiants universitaris, professors i pares que reivindicaven canvis en el sistema d'ensenyament, més ocupació digna per a l'anomenada generació 700 (pel salari mig juvenil) i més igualtat d'oportunitats.

A més d'aquests problemes, Grècia viu una sensació de corrupció institucional. El primer ministre, Giorgios Papandreu, ha començat a endegar actuacions concretes: ha trencat amb la rotació partidista a l'administració única, ha restituit impostos sobre les successions, ha congelat els salaris dels empleats públics que cobren més de 2.000 euros al mes i ha ofert la ciutadania a 100.000 immigrants de segona generació.

***Flaix* INTERNACIONAL**

Núm. 13 – Primera quinzena de gener de 2010

La Unió Europea elimina les restriccions de visat en tres ex repúbliques iugoslaves

El dia 30 de novembre de 2009 va tenir lloc a Brussel·les, una reunió del Consell de Ministres de Justícia i Afers Interniors de la Unió Europea que va decidir eliminar l'obligació dels ciutadans dels països de l'Antiga República Iugoslava de Macedònia, Montenegro i Sèrbia de presentar un visat per entrar a l'Espai Schengen. Aquests tres estats complien els requisits fixats per les autoritats comunitàries com són la instauració d'un sistema de passaports biomètrics, el reforç dels controls a les fronteres i la lluita contra la corrupció i els crims organitzats.

Aquest règim d'exempció de visat està en vigor, als titulars de passaports biomètrics, des del 19 de desembre de 2009. L'Espai Schengen agrupa vint-i-vuit països europeus, tots els estats membres de la UE excepte el Regne Unit i Irlanda, i tres països que no pertanyen a la UE com són Islàndia, Noruega i Suïssa.

Pel que fa a la resta de països dels Balcans, cal remarcar que el mateix Consell de Ministres de Justícia i Afers Interniors va aprovar una declaració conjunta encoratjant Bòsnia-Herzegovina i Albània a treballar per aconseguir un règim similar al de l'Antiga República Iugoslava de Macedònia, Montenegro i Sèrbia. A aquest efecte és previst que la Comissió presenti, a mitjans del 2010, una proposta sobre els seus avenços respecte els controls a les fronteres, la seguretat dels passaports, la lluita contra la criminalitat organitzada i la corrupció, les relacions exteriors i els drets fonamentals. La situació a Kosovo és molt diferent i els seus ciutadans continuaran amb l'obligació de visat ja que alguns estats de la Unió com Espanya no el reconeixen. Per la seva part, Croàcia i Eslovènia van obtenir l'exempció de visat poc després de la seva independència l'any 1991.

***Flaix* INTERNACIONAL**

Núm. 13 – Primera quinzena de gener de 2010

Un socialdemòcrata nou president de Croàcia

El diumenge 10 de gener de 2010 es va celebrar la segona volta de les eleccions presidencials a Croàcia que enfrontaven Ivo Josipovic, candidat socialdemòcrata i Milan Bandic, candidat independent, ex socialdemòcrata i alcalde de Zagreb que durant la campanya va cercar intensament el suport dels conservadors.

La primera volta de les eleccions va tenir lloc el passat dia 27 de desembre i Josipovic es va imposar al seu rival amb el 32,2 % dels vots enfront del 14,8% de Bandic.

En la segona volta, Josipovic s'ha imposat amb més d'un 60% dels vots respecte el 39,7% aconseguit per Bandic. Josipovic ha anunciat reiteradament que la seva prioritat és l'ingrés del país bàltic a la Unió Europea previst a partir de l'any 2012 i l'enfortiment de l'estat de dret lluitant contra la corrupció. També formen part del seu programa l'enfortiment de les relacions amb els altres països balcànics.

El mandat de Josipovic serà de 5 anys i amb competències limitades en matèria de política exterior, de defensa i de serveis secrets. Tampoc tindrà competència directa en política econòmica que resta en mans de l'Executiu. Així, el nou president cohabitarà amb la primera ministra conservadora, Jada Kosor, en el poder des del passat mes de juliol en què va dimitir l'anterior cap de la Unió Democràtica Croata envoltat en diversos casos de corrupció.

Ivo Josipovic serà el tercer president des de la independència el 1991 i substituirà a Stipe Mesì, un centrista que presideix Croàcia des del 2000 i que no ha pogut presentar-se a la reelecció perquè la Constitució limita a dos mandats de cinc anys cada un dels presidents del país. El primer mandatari croat va ser el desaparegut Franjo Tudjman que va portar el país a la independència.

***Flaix* INTERNACIONAL**

Núm. 13 – Primera quinzena de gener de 2010

El Marroc inicia el camí cap a la seva regionalització política

El passat 3 de gener Mohammed VI, rei del Marroc, va anunciar en un discurs televisat, l'inici del procés de transferència de poder des de Rabat cap a les diferents regions del país.

La decisió no va suposar cap sorpresa ja que a finals de juliol de l'any passat, el monarca marroquí ja va posar de manifest, en el seu discurs de la Festa del Tron, que pretenia atorgar una àmplia autonomia política a la zona que el Marroc anomena «províncies del sud», creant prèviament una comissió consultiva. En tot cas, el que sí ha arribat per sorpresa, és la celeritat amb la que Mohammed VI ha designat els vint-i-dos membres de la comissió amb posterioritat a la resolució del cas Haidar.

El retorn de l'activista Haidar a Al-Aaiun va ser interpretat per alguns analistes com una victòria de les posicions del Polisario i d'Algèria en el conflicte del Sàhara Occidental. El rei del Marroc hauria reaccionat destituint l'anterior ministre de l'Interior i nomenant, sense esperar cap moviment per part de les Nacions Unides, la comissió assessora.

La premsa marroquina ha volgut emfatitzar que la comissió que ha de dissenyar el nou mapa competencial de les regions del Marroc estigui presidida per l'anterior ambaixador marroquí a Espanya, Omar Azziman, un gran conegedor del model autonòmic espanyol. Amb aquesta decisió de gran transcendència política, el rei Mohammed VI estaria llançant un missatge de col·laboració a Espanya, país que per al Marroc té una posició massa ambivalent respecte al conflicte del Sàhara Occidental.

En el discurs de presentació dels plans reials el passat dia 3 de gener, Mohammed VI va remarcar que la descentralització començarà beneficiant les províncies del sud. Precisament aquesta mateixa setmana, un informe presentat per l'Estat marroquí demostra que els habitants de les zones meridionals del Marroc ja gaudeixen actualment d'un nivell de vida, valorat per l'Índex de Desenvolupament Humà, superior als habitants de les zones septentrionals. El Sàhara Occidental doncs, estaria pel camí de rebre encara més compensacions i beneficis per part del govern central marroquí per tal de contrarestar el sentiment independentista a la regió.

***Flaix* INTERNACIONAL**

Núm. 13 – Primera quinzena de gener de 2010

Un jordà dirigirà la Unió per la Mediterrània

El jordà Ahmed Jalaf Masade, actual ambaixador del país haiximita davant la Unió Europea i l'OTAN, ha estat designat secretari general de la Unió per la Mediterrània (UPM), la qual té la seva seu al Palau de Pedralbes a Barcelona. Masade, nascut l'any 1969 i doctorat en dret, havia estat anteriorment ministre de la reforma del sector públic i professor de dret internacional.

La seva elecció serà definitiva en breu si cap dels quaranta-tres membres de la UPM qüestiona la seva idoneïtat. Aquesta elecció va ser consensuada i pactada el passat 5 de gener a El Caire a la reunió de ministres d'Afers Exteriors d'Espanya, França, Egipte, Tunísia i Jordània i, posteriorment, aprovada pel comitè de la UPM, amb la participació de representants d'Israel i l'Autoritat Nacional Palestina.

El mandat de Masade tindrà una durada inicial de tres anys renovables i comptarà amb el suport de sis vicesecretaris generals d'Itàlia, Grècia, Malta, Turquia, Israel i l'Autoritat Nacional Palestina.

Aquest nomenament reforça la projecció exterior de Jordània i hauria de permetre desbloquejar aquest projecte de cooperació entre les dues riberes de la Mediterrània, estancat políticament des de l'atac d'Israel a Gaza el desembre de 2008.

La Unió per la Mediterrània va ser impulsada per Nicolas Sarkozy el juliol de 2008 a París, sota la presidència francesa de la UE, com a continuació del Procés de Barcelona. El novembre de 2008 els països van pactar l'estructura organitzativa del projecte, però des d'aleshores ha estat pràcticament paralitzat degut al conflicte àrab-israelià.

El seu objectiu és fomentar el diàleg i la cooperació entre les dues ribes de la Mediterrània i disposar d'un marc estable de relacions multilaterals i de seguiment de projectes i iniciatives de cooperació. Ara, el secretariat de la UPM es responsabilitzarà des de Barcelona de convertir els objectius polítics i econòmics en projectes concrets, que se centraran en un primer moment en els àmbits de l'energia, el transport, el medi ambient, la protecció civil, l'educació i el desenvolupament de les petites i les mitjanes empreses. La segona cimera de la UPM tindrà lloc a Barcelona, sota la presidència espanyola de la UE, el proper mes de juny.

***Flaix* INTERNACIONAL**

Núm. 13 – Primera quinzena de gener de 2010

Està Rússia en declivi?

En un recent article publicat per David Kramer, expert en Rússia a la German Marshall Foundation, es desprèn que Rússia és actualment un poder en declivi per diverses raons.

En primer lloc, es troba amb dificultats econòmiques serioses. El Banc Mundial ha predit que el PIB caurà un 7,9% aquest any, mentre que l'atur l'agost passat era del 8,1% de la població activa. A més, la forta dependència que té l'economia russa de l'exportació de matèries primeres, com ara l'energia i el metall, la deixa molt vulnerable a factors externs fora del seu control.

Durant els darrers vuit anys, malgrat la bonança provinent dels alts preus del petroli, els líders russos no van aconseguir diversificar la seva economia ni invertir en una infraestructura i un sector energètic en declivi. A més, la població russa està disminuint a un ritme de 700.000 persones cada any, fet que podria donar lloc a que els 142 milions de russos es convertissin en 100 o 110 milions l'any 2050, amb fortes implicacions en el mercat laboral i militar.

A més, el govern és incapaç de fer front a aquests reptes d'una manera sostenible, en part, per culpa de l'alta corrupció existent entre les elits i el mateix govern rus. El fet que molts alts càrrecs ostentin, a la vegada, llocs de responsabilitat a l'administració i en companyies russes demostra que sovint les decisions es prenen en benefici d'interessos personals en detriment de l'interès nacional. Aquest fet ha donat lloc a una situació ingovernable i està impedit que s'adoptin decisions urgents per treure Rússia de la situació de crisi actual.

Per últim, als problemes econòmics i de corrupció s'hi suma una situació d'indifensió interna, amb una manca de respecte dels drets humans, de democràcia i amb una persecució dels activistes i els periodistes crítics amb el règim, donant lloc a una sensació de por a nivell intern.

Finalment cal assenyalar que els líders russos no només estan allunyant cada cop més el país dels elements centrals democràtics, sinó que també ho intenten fer amb els seus veïns, evitant que els països sota la seva zona d'influència es democratitzin.

Es pot consultar l'article complet a: http://www.gmfus.org/doc/10jan_Kramer.pdf

***Flaix* INTERNACIONAL**

Núm. 13 – Primera quinzena de gener de 2010

Xile passa a formar part de l'OCDE

Xile va celebrar la primera volta de les eleccions a la presidència el passat 13 de desembre. El partit que actualment està a l'oposició, l'*Alianza*, va aconseguir 14 punts d'avantatge respecte l'actual partit en el govern, el partit de *La Concertación*. La possibilitat que en la segona volta guanyi Sebastián Piñera, al capdavant de l'*Alianza*, suposaria un canvi important per Xile. La segona volta de les eleccions està prevista el proper 17 de gener.

El partit de *La Concertación*, format per una coalició de centredreta, ha governat Xile durant dues dècades, aconseguint un país amb gran solidesa econòmica i una democràcia consolidada. Xile ha registrat, durant la majoria d'aquests anys, taxes de creixement econòmic similars a les dels països emergents d'Àsia. D'altra banda, el percentatge de xilens que viuen per sota del llindar de pobresa s'ha reduït considerablement, passant del 38,5% a la dècada dels noranta al 13,7% als darrers anys. L'accés dels ciutadans a l'educació, la sanitat i les pensions és generalitzat. El govern de *La Concertación* ha sabut implicar el sector privat per la construcció d'una excel·lent xarxa d'infraestructures. Finalment, el país ha aconseguit l'encarcerament d'un nombre considerable de militars acusats d'assassinats comesos durant la dictadura del general Augusto Pinochet.

De fet, Xile ha estat considerat com un model per al conjunt d'Amèrica Llatina, estatus que ha estat reconegut aquests dies per la comunitat internacional. L'OCDE ha invitat a Xile a convertir-se en membre de la seva organització. El país andí serà el segon país llatinoamericà que en formarà part, després de Mèxic. Xile acceptarà formalment la invitació el proper 11 de gener, en una cerimònia a Santiago en la qual hi participaran, en representació de les parts, la presidenta Michelle Bachelet i el secretari general de l'OCDE, Angel Gurría.

Xile va començar el seu procés d'accés el 2007. Va ser un dels cinc països invitats a formar-hi part juntament amb Estònia, Israel, Rússia i Eslovènia. Paral·lelament, l'OCDE ha ampliat el seu camp de relacions per involucrar grans economies emergents com ara Brasil, la Xina, l'Índia, Indonèsia i Sud-àfrica.

***Flaix* INTERNACIONAL**

Núm. 13 – Primera quinzena de gener de 2010

Tecnologia nuclear argentina

Fa més de quaranta anys que la Comissió Nacional d'Energia Atòmica (CNEA) de l'Argentina produeix, per mitjà dels seus reactors, la major part dels radioisòtops que s'utilitzen al país en àrees tan diverses com la medicina, la indústria i la recerca.

Més del 80% dels estudis de medicina nuclear que es realitzen en tot el món —aproximadament unes 70.000 imatges mèdiques diàries— necessiten un element radioactiu que no es troba en la naturalesa. Un dels més utilitzats, el tecneci (Tc-99m), s'extreu del molibdè (Mo-99), element obtingut de la fissió d'àtoms d'urani.

L'Argentina és un dels pocs països del món que compta amb la tecnologia necessària per a la producció de molibdè, i l'únic que fa servir un procediment basat en l'ús d'urani de baix enriquiment (en comptes de l'altament enriquit, relacionat amb qüestions vinculades amb les polítiques de no-prolifерació nuclear). Aquesta circumstància possibilita la transferència de tecnologia cap a països com Austràlia o Egipte, interessats en aquest tipus de producció.

A banda, països veïns de la regió com Xile, l'Uruguai i el Paraguai són abastits amb el molibdè argentí, malgrat que el seu principal client és el Brasil, a qui subministra un terç del producte que utilitza i amb qui el vincula un contracte signat entre Cristina Fernández i Luiz Inácio Lula da Silva. El contracte esmentat es va signar arran d'una important crisi del sector, protagonitzada, especialment, pel reactor NRU del Canadà, productor d'un terç dels radioisòtops d'ús medicinal a escala mundial, i que es manté fora de servei per una aturada de manteniment des del juliol del 2009.

En poc temps, i per adaptar-se a la demanda exterior, s'ha hagut de duplicar la producció argentina de molibdè elaborada al Centre Atòmic Ezeiza, situat a 40Km de Buenos Aires, i que subministra el 100% dels radioisòtops que consumeix el mercat nacional.

Flaix INTERNACIONAL

Núm. 13 – Primera quinzena de gener de 2010

Google amenaça amb deixar el mercat xinès

Arran d'un atac al seu servei de correu electrònic Gmail, mitjançant un troià en un document pdf, Google afirma haver detectat rastrejors a diversos comptes d'advocats xinesos experts en drets humans, a més d'intromissions en els webs d'importants multinacionals. La companyia responsabilitza al govern xinès d'aquests fets.

Com a conseqüència, l'empresa amenaça ara amb l'abandó del mercat xinès en cas que les autoritats xineses no acceptin un motor de cerca sense censura i només amb les limitacions legals. La decisió compta amb el total recolzament del govern nord-americà.

La mesura arriba després de quatre anys de presència en el país amb unes condicions, ja de bon principi, pactades amb les autoritats xineses, per les quals s'excloïen de la cerca determinades paraules potencialment subversives pel règim de Beijing. Aquest fet ja estava tenint conseqüències per a la imatge d'una companyia paradigmàtica de la filosofia de Silicon Valley, basada en la tecnologia i la llibertat d'informació.

En tot cas la possible retirada del web *google.cn* està sent valorada sota d'altres punts de vista, ateses les implicacions que aquest fet pugui tenir. En principi, per part xinesa, les funcions del cercador podrien ser compensades per l'existència de l'homòleg local Baidu, líder en quota de mercat. Però no s'ha de perdre de vista que aquesta situació està plenament immersa en el context de la dialèctica de les relacions comercials i estratègiques que lliuren ambdós gegants mundials, els EUA i la Xina. En aquest sentit, si finalment l'empresa es veu abocada a materialitzar l'amenaça, podrien haver-hi represàlies per part del govern nord-americà.

No s'ha de descartar, però, com apunten certs analistes, que la decisió del líder de la cerca per Internet de retirar-se del mercat xinès pugui obeir a raons comercials, més enllà de la cobertura ètica que les envolta.

***Flaix* INTERNACIONAL**

Núm. 13 – Primera quinzena de gener de 2010

Mongòlia a favor de la supressió de la pena de mort

Aquesta setmana el president mongol Tsakhiagiin Elbegdorj ha anunciat en seu parlamentària que d'ara endavant pensa commutar totes les penes de mort. Aquest anunci, davant un parlament que li és majoritàriament contrari, ha estat qualificat pel ministre de Justícia de «ruptura política arriscada». El president ha argumentat que «la majoria de països d'arreu del món han optat per la supressió de la pena de mort i nosaltres hauríem de seguir aquest camí». El president Elbegdorj ha proposat commutar la pena capital per una pena severa de trenta anys de reclusió.

Atès que l'oposició va guanyar les darreres eleccions, tot i que el president té la potestat d'aplicar una moratòria pel que fa a les execucions, no té cap seguretat de poder canviar la legislació vigent, heretada de l'antic sistema legislatiu soviètic.

De fet, Roseann Rife, directora adjunta d'Amnistia Internacional a l'Àsia-Pacífic, ha expressat el seu temor que si el president no és reelegit al finalitzar el seu mandat de quatre anys, l'abolició de la pena capital podria fracassar.

Encara que el nombre d'execucions a Mongòlia es manté en secret, Amnistia Internacional estima que cinc condemnats van ser executats el 2008 i que, almenys nou persones més, esperen l'aplicació de la pena capital el proper mes de juliol.

Mongòlia és un dels cinquanta-nou estats que apliquen encara regularment la pena de mort per delictes comuns. Concretament, vuit crims són susceptibles de ser castigats amb la mort, entre els quals, la traïció, l'espionatge, la violació i l'homicidi premeditat. Els condemnats, que no poden ser menors de divuit anys ni majors de seixanta, són executats d'un tret al cap. Llurs famílies no coneixen, ni la data de l'execució, ni tampoc el lloc d'enterrament del cos del condemnat.

11

Flaix INTERNACIONAL

Núm. 13 – Primera quinzena de gener de 2010

Primeres reaccions a la Presidència Espanyola de la UE

Més enllà de la irrellevant aparició de Mr. Bean —còmic anglès destacat per les seves pífies— a la pàgina web de la Presidència Espanyola de la UE en substitució de la figura del president espanyol, que ha nodrit la premsa espanyola i internacional de mofa cap al semestre espanyol, aquest inicia el seu semestre amb crítiques cap al seu programa dels principals governs europeus.

El govern espanyol ha posat com a principals eixos del seu programa, la recuperació econòmica, el reforçament de les relacions internacionals amb les regions de la seva zona d'influència i veïnatge, Amèrica Llatina, Marroc i el Mediterrani, l'estratègia antiterrorista, la lluita contra la violència de gènere, així com l'aplicació del Tractat de Lisboa. Són precisament els temes econòmics i institucionals els que han suscitat retrets per part d'alguns dels socis europeus. Així doncs, el Financial Times publicava una editorial sota el títol «Una Espanya maldestra guiarà Europa» en que assenyalava la insubstancialitat del programa espanyol i en la qual convida a l'executiu espanyol a oblidar-se del desplegament d'aspectes institucionals per centrar tots els esforços en els problemes reals dels ciutadans ocasionats per la crisi econòmica.

En la mateixa línia s'ha posicionat l'executiu alemany, per boca del seu ministre d'economia, que titlla «d'insensata» la proposta econòmica espanyola. Aquesta, que aposta per l'aplicació d'objectius econòmics comuns per a tots els països europeus amb la possibilitat d'establir sancions per part de la Comissió Europea per aquells països que no els compleixin, ha rebut el rebuig per part d'Alemanya que l'acusa de «violiar l'esperit de Lisboa que fixa una estratègia cooperativa però sense sancions». Tanmateix, l'executiu espanyol s'ha apressat a respondre que la seva proposta ha estat mal interpretada i no parla directament de sancions.

Crítiques a banda, la realitat és que l'executiu espanyol és el primer que es veurà avesat a aplicar la prudència en la presa de decisions per conjuntar la seva presidència dins la nova estructura institucional de la UE.

Al mateix temps, aquestes crítiques són interpretades com a assumibles i positives per alguns analistes. Si la Presidència Espanyola és tan poc recordada com la txeca i la sueca, però contribueix a l'encaix definitiu del paper polític que ha de desenvolupar la Unió Europea al món, voldrà dir que haurà actuat amb lleialtat i generositat cedint tot l'èxit a l'actor més important, Europa.

***Flaix* INTERNACIONAL**

Núm. 13 – Primera quinzena de gener de 2010

2010: recuperació de les economies dels PECO

El passat mes d'octubre de 2009 es van trobar a Istanbul els màxims responsables del Banc Europeu de Reconstrucció i Desenvolupament (BERD), el Banc Europeu d'Inversions (BEI) i el Banc Mundial (BM). Els dirigents de les tres institucions financeres van deixar clar que la remuntada de la crisi en els països de l'Europa central i oriental membres de la Unió Europea, ha estat possible gràcies a una acció internacional coordinada sense precedents, encara que van constatar que resta molt per fer.

Tres mesos després d'aquesta reunió les expectatives per al 2010 són favorables. Segons el darrer informe mensual de La Caixa, el 2009 ha estat l'any de la recuperació i el 2010 es presenta com el de la consolidació de la mateixa.

Aquestes expectatives favorables es veuen reflectides en les darreres previsions de la Comissió Europea que situa el creixement del PIB per a l'any 2010 en aquests països per sobre de la mitjana comunitària (0,7%) en els casos d'Eslovàquia (1,9%), Eslovènia (1,3%), Polònia (1,8%) i la República Txeca (0,8%). A Romania està previst un creixement del 0,5% i en els casos d'Hongria (-0,5%) i Bulgària (-1,1%), malgrat tenir encara un creixement negatiu, aquest s'acosta al creixement zero que indica l'inici de la recuperació després d'una davallada del 6,5 i el 5,9, respectivament, durant l'any 2009.

No obstant aquests senyals de recuperació encara existeixen riscos importants que poden posar-la en perill. Entre ells, la possible debilitació de la demanda que podria venir de la mà d'un creixement econòmic de la zona euro inferior al previst; l'augment del risc-país que posés en perill la inversió internacional ja que determinades reformes necessàries per minimitzar aquest risc es poden veure entorpides, tant per situacions preelectorals en molts d'aquests països, com per la constitució i/o existència de coalicions governamentals poc sòlides i l'increment de l'atur i la morositat bancària, ambdós efectes diferits de la crisi.

Aquestes amenaces a la recuperació són les que van fer que a la reunió d'Istanbul els dirigents del BERD, el BEI i el BM expressessin llur preocupació davant un hipotètic relaxament a l'hora de fer front a la crisi econòmica que afecta els països de l'Europa emergent que formen part de la UE.

***Flaix* INTERNACIONAL**

Núm. 13 – Primera quinzena de gener de 2010

Previsions optimistes per a Amèrica Llatina

El baròmetre anual realitzat per la Fundació Carolina i el Centre d'Investigacions Sociològiques (CIS) presentat a Madrid a finals del mes de desembre, constata que un de cada tres espanyols té una mala imatge d'Amèrica Llatina.

La percepció positiva envers la regió ha disminuït significativament als últims anys i es denota una major atenció cap a la Unió Europea i als Estats Units. Alguns dels factors que han incidit en el desinterès respecte als països llatinoamericans han estat la inseguretat ciutadana que, recentment, s'ha estès per països com Xile, l'Uruguai i Costa Rica, fins ara aliens a la mateixa, l'escassa política social i els excessos de demagogia de certs dirigents. A més, cal tenir en compte les dades econòmiques, segons les quals, alguns països han crescut de manera continuada, fins el 6 o 7% del seu PIB i, tot i així, no han aconseguit disminuir les bosses de pobresa i desigualtat.

Malgrat aquesta imatge deteriorada que projecta la regió, els informes d'organismes com el Fons Monetari Internacional (FMI) i la Comissió Econòmica de Nacions Unides per a Amèrica Llatina i el Carib (CEPAL) verifiquen que la seva economia ha caigut només l'1,8% el 2009. Així mateix, la CEPAL dona per superada la recessió i ha predit per al 2010 un creixement del PIB regional del 4,1%, liderat sobretot pel Brasil. Alguns dels motius d'aquesta fortalesa tenen el seu origen en els alts preus de les matèries primeres, sobretot, aliments i petroli, i en la disminució de la dependència comercial dels Estats Units i la Unió Europea i la conseqüent obertura a compradors com l'Índia i la Xina. Cal afegir-hi, també, algunes de les polítiques econòmiques adoptades com la reducció del tipus d'interès, l'augment del pes del crèdit concedit per la banca estatal, l'expansió de la despesa pública i l'adopció de mesures socials per incentivar el consum.

Tot i l'escenari optimista que es preveu a Amèrica Llatina, la incertesa que genera l'escenari extern pot afectar les expectatives de la regió. La clau residirà en transformar aquesta recuperació incipient en un creixement sostingut a llarg termini.

Flaix INTERNACIONAL

Núm. 13 – Primera quinzena de gener de 2010

La resposta humanitària també està en crisi

L'edició espanyola de la revista Foreign Policy en un article del seu darrer número, alerta que el final de les missions humanitàries està proper. L'índex de resposta humanitària del 2009 que elabora Development Assistance Research Associates (DARA) amb seu a la capital espanyola i que avalua cada any el comportament de vint-i-dos països donants de l'OCDE més la Comissió Europea, ha constatat que, aquest any, van morir, sofrir ferides greus o van ser segrestats, 260 treballadors humanitaris, el rècord des que se'n té constància. L'accés a la població necessitada s'ha convertit en un repte a moltes zones del planeta a causa de la gran fragmentació dels conflictes armats i a la qüestió fonamental de la falta de seguretat. Països com Somàlia, Afganistan i Pakistan han esdevingut focus de conflicte permanent i són tres exemples de la falta de previsió dels països rics — més preocupats pels seus interessos estratègics—, dels obstacles logístics i de la por dels organismes internacionals que han retirat, d'aquests tres països, bona part dels seus representants humanitaris.

Cal destacar que, una vegada més, els països nòrdics encapçalen la llista dels més humanitaris: Noruega i Suècia obtenen una puntuació de 7,49 i 7,47, respectivament, i que Espanya se situa al quinzè lloc amb un 5,88.

Uns dies abans d'acabar l'any, el govern espanyol va encarregar a l'antic representant de la Política Exterior i de Seguretat Comuna de la Unió Europea, Javier Solana, la direcció de l'elaboració de l'Estratègia Espanyola de Seguretat. Aquest text haurà d'estar acabat el 30 de novembre del 2010 i es basarà en l'anàlisi dels interessos vitals espanyols i en un estudi dels riscos i amenaces que poden afectar el país.

Aquest butlletí ha estat elaborat pel personal directiu i tècnic del Patronat CatalunyaMón.